

FÜLLER TÍMEA

HOLTÁG

BUDAPEST, 2020

A könyv a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelent meg.

Szerkesztette
DOBSONYI SÁNDOR

Az imákat, igei gondolatokat VARGA GYÖNGYI evangélikus lelkész, az Evangélikus Hittudományi Egyetem Ószövetségi Tanszékének vezetője írta.

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Füller Tímea, 2020

© Luther Kiadó, 2020

Fotók © Pámerné Bükky Klára, 2020

Az égi postás

Sok évbe telt, amíg rájöttem, miért sírtam akkor olyan keservesen. Pedig egyszerű kis történet. Két kisgyerekekkel sétálgattam Prága gyönyörű belvárosában. Míg a szüleik a látnivalókat fedezték fel, én az apróságokkal foglalatostkodtam. Aranyos gyerekek voltak. A nagyobbik, Janka kétéves, a kicsi, Gerda alig múlt hat hónapos. Szépen sütött a nap, jókedvünk volt. Jólesett, hogy az emberek anyukának néznek, és rám mosolyognak, és boldog voltam, hogy ezzel a kellemes sétával még pénzt is kereshetek. Minden forintnak megvolt a helye, már egyedül tartottam el magam, és még nem kerestem annyit a munkahelyemen, amennyiből egy fiatal gazdálkodni tud. Emlékszem, akkor éppen az ebédre való volt az utolsó pénz nálam, de nem aggódtam nagyon. Örültem az életnek, a pillanatnak. A kicsikkel jól megvoltunk, szép, nyugodalmass hétköznapi ígérkezett.

Egészen váratlanul ért a park egyik sarkában felállított lufiárusstand. Színes léggömbökkel játszott a szél, az asztalon mindenféle formájú és árú, felfújásra váró lufi, mellettük a palack. Az a titokzatos, gyermekkoromból jól ismert titokzatos valami, amitől a gyatra kis labdaszerű lufi magasba emelkedő, fenn maradni

képes csoda lesz. Sőt ha elég sok van belőle, a mese szerint akár még engem magamat is fölörpíthet.

Minden ünnepnapom álma és szívfájdalma volt ez a gázos lufi. Sohase vettek nekem. Egyszerűen nem volt rávaló. Megmondták, tudtam. Sőt el is magyarázták, hogy fölösleges holmi ez, hiszen a benne levő anyag, ami fenn tartja, pár óra alatt kiszökik belőle, és csak egy töpörödött kis vacak marad. Értettem. A fejemmel teljesen értettem. A szívemmel soha. Makacs vágyakozásom, örökös sóvárgásom egy ilyen röpködő csoda után belebetonozódott a lelkembe. Csakis ezért lehettem olyan meggondolatlan, hogy az utolsó pénzemet egy szempillantás alatt leszámoltam a lufisstandra, és repdeső szívvel adtam gyámoltalan kis kétévesem kezébe a magasban táncot lejtő, színes gömböt. Az apróság csak nézett. Mosolygott, de nem volt ideje vágyakozni, így nem is tudott akkorát örülni, mint én magam. Szóval, azt hiszem, tulajdonképpen magamnak vettem azt a léggömböt. Igen. A gyerek csak dekoráció volt mellé. Aranyosak voltak együtt.

Ragyogtam a gyönyörűségtől. Sétáltunk tovább, a babakocsiban elaludt Gerda. Fölöttünk a színes gömb ide-oda röppent a szélben, kétévesemre átragadt az örömöm, elégedettnek látszott. Idill volt a javából, aztán egy pillanat alatt tört szerteszét ez a kép. Janka megbotlott; nem esett el, de ijedtében elengedte a kezében szorongatott fonalat. Míg a gyerek után nyúltam, megbillent a babakocsi, a baba felriadt, keservesen sírni kezdett. A léggömb, mire utánakaptam, már útra kelt. Csak pár centi választott el attól, hogy elérjem. Küzdöttem, ugráltam, hiába.

Akkor kitört belőlem a megállíthatatlan, keserves zokogás. Janka nem értette, mi történt, csak megijedt, elbizonytalanodott, és ő is bömbölni kezdett. Öleltem, simogattam a fejét, fél kézzel rázogattam a babakocsit, de alig bírtam rájuk figyelni. A távolodó lufit néztem szédülő fejjel, bénultan. Azt a visszahozhatatlant, amely minden kétséget kizáróan itt hagy. Az emberek néztek bennünket, nem értették, mi a baj. Én sem tudtam volna megmagyarázni, csak patakozottak a könnyeim.

És akkor odalépett hozzánk egy kislány. Vágott szemű, különös mozgású, furcsán nyitott gyerek. Neki is volt egy lufija. Odajött hozzám, komolyan nézett a saját léggömbjére, aztán kinyújtotta felém a kezét. Azt hittem, nekem akarja adni a lufit. Elmosolyodtam a könnyeim mögött, és a fejemet ráztam. Félrebillentette a fejét, elmosolyodott, közelebb lépett, és elengedte azt a röpülő csodát. Mit elengedte? Szabadon engedte! Az ő léggömbje boldogan bukdácsolt az ég felé. Szabadon, nyugodalmasan szállt. A kislány nem kapkodott utána, sőt integetett neki, aztán megfogta a kezemet, és azzal is integetett. Tanította a nyomorultat, aki még egy játékot is képtelen elengedni.

Janka a kocsiba kapaszkodott, először értetlenül figyelt, de a történetek elbűvölték. A kicsi is elhallgatott. Nagy szemekkel, tátott szájjal figyelte az emelkedő, színes gömböt. Az idegen kislány ugrálni és kiabálni kezdett. Nem értettük a szavakat, de a lelkesedés áttragadt az enyéimre is. És több kisgyerek is odafutott hozzánk, a nagy lufiröptetés kiindulópontjához, fogták egymás kezét, kiabáltak és ugráltak az enyéim-

mel együtt. Magukkal rántottak az örömükbe. A lufi emelkedett, ringatózott, könnyedén, derűsen távolodott tőlünk, fel a felhők közé.

A kislány anyukája szomorkás mosollyal állt mellettünk. Mikor végre újra a földre néztünk, és észrevettük, néhány szégyenlős, zavarodott mondatot mondott. Nem értettem, hiszen más nyelven beszélt. És valószínűleg ő sem értette, hogy ott akkor egy Down-kóros kislány hogyan mutatott utat egy lelkében megrekedt fiatal felnőttnek.

*

Utólag már tudom, nem csak gyermekkorom vágyva vágyott játékát vesztettem el akkor. Az elhagyatottság miatti fájdalom is ott tört ki belőlem érthetetlen erővel. A kétségbeesés, hogy tehetetlen vagyok. Az emberek és még a tárgyak is elmennek, eltűnnek a szemem elől, és hiába kapkodok utánuk. Elmúlnak. Elhagynak. Meg talán az is, hogy ez a lufi most elmehet oda, ahol elveszített szeretteimet képzeltem, és én nem üzentem nekik, pedig most lehetett volna.

Ma már azt is tudom, nem csak engem érintett ez a probléma. Sokan vagyunk, akiknek nehéz az elengedő elbúcsúzás. Hát megírtam ezeket a történeteket. Nemcsak a sajátjaimat, hanem mindazokét is, akik megosztották velem fájdalmukat, feltárták sebeiket. Együtt gyógyultunk, egymást támogatva, és azt tapasztaltuk meg, hogy Jézus – ki tudja, mikor – mellénk szegődött. Ő, aki igazán tudja, mi az élet, mi a fájdalom és a veszteség, de tudja

azt is, hogy mi a halál, és mi van azon túl – megvigasztalt minket.

Megírtam hát ezeket a bejárt utakat, a maguk szakadozott és kérdőjelekkel tele részeivel együtt. Pont úgy, ahogy éreztük, ahogy megéltük őket. Meg az állomásokat, ahol megálltunk pihenni. Először csak kezünkbe vettük a gyászunkat, aztán feltettük kérdéseinket, megéltük fájdalmunkat, és elhatároztuk, hogy továbblépünk. Megbocsátunk, elbocsátjuk egymást, akárhogy érezzük magunkat, hiszen az út még nem ért véget, az életünk folytatódik. Ha kellett, egy helyben maradtunk, kivártuk, míg sikerül erőt gyűjteni. Kisírtuk magunkat, hagytuk, hogy a könnyek átemeljék a gáton elakadt kis hajónkat. Végül csodálkozva tapasztaltuk, hogy soha semmi nincs hiába. Szeretteink öröksége gazdagabbá tett bennünket. És a hitünk megerősödött, megacélozódott ezekben a nehézségekben is.

Ezért adom most közre mindezt. Hogy még sokan eljussanak ennek az egyáltalán nem könnyű útnak a végéig, ahol valami egészen elképesztő csoda vár ránk: a reménység egy csöppje, esszenciája, amely igazi kincs. Igei gondolataival és imáival Varga Gyöngyi lelkész is mellénk szegődött, és gyönyörű képeket kaptunk Pámerné Bükky Klára természetfotóstól. Így, együtt jutottunk el az út végéig. Legyen Isten áldása minden soron, és segítsen bennünket a gyógyulás útján a velünk közösséget vállaló Úr.

Füller Tímea

Gyászolok, Istenem. Nem terveztem meg előre, miként adok teret, helyet a búcsúzásnak az életemben. Valahogyan mégis belülről érzem, hogy mi a dolgom. Egészen önkéntelenül jönnek a mozdulatok. Gyertyát gyújtok. Csendesen járok, lassú léptekkel. Virágot szedek, emlékezem. Elsimítom a terítő ráncait.

Aztán kinyitom a Bibliám. „*Ha a halál árnyékának völgyében járok is...*”, te velem vagy. Ez most elég. **Jó, ahogyan vigasztalsz. Köszönöm.**